

Un ateu strălucit

Lorena Craia

„Tată, dintr-o-mbucătură,
Dă-mi o cuminecătură,
Să nu mai întrebe sfinții
Unde mi-am pierdut părinții.”

Geamul minții se închide,
Poarta gurii se deschide,
Constelația de gânduri
Îmi pătrunde printre rânduri

Și tristețea e a mea.
„Nu-i așa că dumneata
Mă îndrumi spre-o piramidă
Și în vârful de clepsidră
Se oprește timpul meu?
Nu există Dumnezeu!”

„Călărit-au norii mei
Pe gânduri, ca niște zmei
Și în tropot, din caiele,
S-au înfipt în patru stele:

Prima, Nordul îmi arată
Și îmi cere sfert de plată
Din ce-am strâns pentru un ort,
Ce învie mortul mort.

Alta scânteie la Sud,
Unde păsări se aud
Cum adună firmituri
De prin pâini cu scobituri.

De la Est mă nasc și eu,
Din muson și alizeu,
Cu trei rânduri de penaj,
Căutându-mi atelaj.

Prima Nordul îmi arată,
Cea din Sud - nemeritată -,
De la Est mă nasc și eu,
Iar în Vest e Dumnezeu.”

Nu știu dacă există astăzi Dumnezeu,

Nu știu nici pentru mâine și nici pentru poimâine,
Căci eu la masa morții voi fi doar un antreu
Și nu va fi nici vin, și nu va fi nici pâine.

25 iulie 2016, Constanța